

at bemærke, at man meget let dengang kunde forudsæe, at det vilde være meget lang Tid, inden denne Communallov kunde komme ud, thi den maatte dog i ethvert Fald først forelægges Rigsdagen, der efter de Foranstaltninger, der bleve foretagne med Hensyn til Valgene, ikke kunde komme sammen før næste Aar, og det var altsaa en temmelig lang Tidsperiode, for hvilken der burde have været udtalt en Bestemmelse, naar dette Forhold var forandret ved den. Forsaavidt det er blevet sagt, at Sædegaardseierne som større Lodseiere vilde have visse Rettigheder, som de fremdeles kunde gjøre gjældende i de mindre Communer, og saaledes dog beholde Noget af den Indflydelse, de efter den hidtil gjældende Lovgivning have havt, da vil jeg paa ingen Maade nægte dette, men jeg har heller ikke sagt Andet, end at man ved § 1 sletter en vis Deel af det nuværende Landcommunalssystem, og at man ikke sætter noget Andet istedet derfor; at der bliver andre Dele staaende af Landcommunalanordningen, og at de Paagjældende i disse andre Dele ogsaa have en vis Indflydelse, er Noget, som jeg ingenlunde vil nægte, men saameget er vist, at saaledes som Forslaget her er affattet, hæver det et væsentligt Parti af den nuværende Landcommunalforordning, og derved lægger jeg egentlig mindre Vægt paa de vedkommende Personligheder; thi jeg er ganske enig i, at, naar man vil gribe ind i dette Forhold, saa maa man fravige det hidtilgjældende System og gaae ind paa et ganske andet; men derfor troer jeg ikke, man kan tage en Bestemmelse som den, der staaer i § 1, og som optager et Brudstykke af det nu bestaaende System, hvor der er andre Forhold, der gjælde paa et enkelt Sted, men jeg troer, man maa have et nyt System for dette Parti af Landcommunalforordningen.

B. Christensen: Den ærede Indenrigsminister har ved tidligere Leiligheder erkjendt, hvor aldeles vi, der saa hyppigt og saa lydt have beklaget os over, at en Reform i Communalanordningen ikke var indtraadt, havde Ret. Den ærede Minister har hidtil ikke seet

sig istand til at byde os Noget, der kunde afhjælpe dette Savn; det Forsøg, vi have gjort, forfaste han uden engang at forsøge paa, om der ikke maatte kunne bringes noget Brugbart derud af. Nu kommer min ærede Ven, den nydste Rigsdagsmand, som har filllet dette Forslag, med en simpel og billig Begjæring om en midlertidig Foranstaltning, og selv denne saa billige og saa simple Begjæring møder en intet mindre end gunstig Modtagelse af Ministeriet, og dog betragte vi Forslaget nærmere, hvem kan da nægte, at det er aldeles i den Aand, som vi maatte forudsætte, at vor Regjering i 1841, dersom Sædegaardene da vare blevne hævede, selv vilde være gaaet i, thi vi maae antage, at den vilde have gjort det Samme i Danmark, som den gjorde paa Bornholm. Men hvor er overhovedet Banskellighederne ved at modtage dette Forslag? Den ærede Indenrigsminister siger: de større Eiendomme ville derved slet ikke blive repræsenterede; det er nu for det Første ikke rigtigt, som allerede oplyst, at det er et Princip for vor bestaaende Lovgivning, at det er de større Eiendomme, der som saadanne skulle være repræsenterede, men naar man seer hen til, at der, selv om Amtsrådene ordnedes saaledes som her er foreslaaet, vilde være et middelbart Valg tilstede, at de, der vælge middelbart, atter vare gaaede ud gennem en Censur, der ingenlunde var ringe, og naar man endelig husker paa den Indflydelse den større Besiddelse giver netop i Communen, naar Besidderen er en Mand, der fortjener Indflydelse, saa tør jeg paastaae, at det er en ganske ugrundet Frygt, at de større Besiddere skulle blive utilbørligt tilsidefatte, men gjør man ingen Forandring, da blive de større Besiddere utilbørligt og anstødeligt begunstigede; det har i Gjærningen viist sig, og at det har kunnet vise sig, at disse større Besiddere have tiltaget sig en Indflydelse i Amtsrådet, der de aldrig burde have, og som de sikkert heller ikke vilde have kunnet komme til at øve, dersom de virkelig vare udgaaede af Valg, maa være staaende.